

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1495/2025
17.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Бојане Пауновић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Николе Дмитрића, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Горњем Милановцу К бр.31/24 од 07.07.2025 године и Кв бр.179/25 од 15.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 17. децембра 2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Николе Дмитрића, поднет против правноснажних решења Основног суда у Горњем Милановцу К бр.31/24 од 07.07.2025. године и Кв бр.179/25 од 15.10.2025. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Горњем Милановцу К бр.31/24 од 07.07.2025. године, окривљеном АА је на име трошкова кривичног поступка у предмету Основног суда у Горњем Милановцу К бр.31/24 досуђен износ од укупно 1.292.443,20 динара и истовремено је одређено да се овај износ има исплатити на терет буџетских средстава суда, у року од 60 дана од дана правноснажности решења, на текући рачун његовог браниоца – адвоката Николе Дмитрића.

Решењем Основног суда у Горњем Милановцу Кв бр.179/25 од 15.10.2025. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног – адвоката Николе Дмитрића, решење Основног суда у Горњем Милановцу К бр.34/24 од 07.07.2025. године преиначено је тако што је окривљеном на име трошкова кривичног поступка у предмету тог суда К бр.31/24 досуђен износ од 1.480.742,20 динара и одређено је да се наведени износ има исплатити из буџетских средстава суда, у року од 60 дана од дана правноснажности решења, на текући рачун његовог браниоца - адвоката Николе Дмитрића, док је жалба браниоца за износ преко досуђеног, а до траженог износа од 1.631.800,00 динара, одбијена као неоснована.

Против наведеног правноснажног решења, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Никола Дмитрић, због повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд преиначи побијана решења, и да поред досуђеног износа окривљеном досуди и трошкове поступка истакнуте у захтеву за надокнаду трошкова у целости, као и за састав захтева за заштиту законитости у износу од 100.000,00 динара или да побијана решења укине и предмет врати суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног АА – адвокат Никола Дмитрић, у уводу захтева за заштиту законитости, као разлог подношења, истиче повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, због које је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљенима преко бранилаца.

Међутим, у образложењу захтева бранилац у суштини оспорава правилност утврђеног чињеничног стања од стране нижестепених судова у погледу висине досуђених трошкова и с тим у вези наводи да је неприхватљив став изнет у нижестепеним решењима – да је за припремање одбране у предистражној фази поступка био довољан разговор браниоца са окривљеним непосредно пре саслушања, дана 27.08.2023. године, те да му не припадају трошкови за обављен разговор са окривљеним у притвору дана 30.08.2023. године и 12.09.2023. године са образложењем да „ово нису биле нужне радње за које би требало досудити трошкове поступка“. Надаље, бранилац у захтеву истиче да је другостепеним побијаним решењем одбијена жалба у делу који се односи на захтев којим је потраживана надокнада трошкова за разгледање списка предмета у фази главног претреса дана 15.11.2024. године и трошкови браниоца за пређени пут и за напуштање канцеларије који је имао ради предузимања те радње, са нелогичним и контрадикторним образложењем да ове радње нису биле нужне, уз сопствени закључак да је у конкретном случају разгледање видео снимака дана 15.11.2024. године било неопходно јер суд није имао техничке могућности да на одговарајућем носачу слике и звука браниоцу достави видео снимке који су били уврштени у доказе, па је било нужно да се бранилац упозна са видео записима пре него што су репродуковани на главном претресу.

Како се, по оцени овога суда, изложеним наводима захтева у суштини оспорава правилност утврђеног чињеничног стања од стране суда и закључак изнет у нижестепеним решењима – да разговор браниоца са окривљеним у притвору дана 30.08.2023. и 12.09.2023. године не представљају нужне радње због којих би требало досудити окривљеном трошкове поступка, те да није било нужно упознавање браниоца са видео записима пре него што су репродуковани на главном претресу, дана 15.11.2024. године и с тим у вези оспорава висина досуђене накнаде трошкова окривљеном, а што је према ставу браниоца произвело и погрешну одлуку у вези са надокнадом трошкова за напуштање канцеларије и превоз браниоца ради предузимања ових радњи, и указује на нелогично и контрадикторно образложење нижестепених судова с тим у вези, дакле, указује се на повреде закона из члана 440. ЗКП и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, које повреде не представљају законске разлоге због којих је дозвољено подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни суд поднети захтев одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, донета је одлука као у изреци решења.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић